

Sygn. akt IV CSK 44/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J.T. i K.T.

przy uczestnictwie Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w Warszawie

poprzednio Agencji Nieruchomości Rolnych w Warszawie

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy J.T.

od postanowienia Sądu Okręgowego w E.

z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt I Ca [...] /17,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od wnioskodawcy J.T. na rzecz uczestnika kwotę
900 (dziewięćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w E. z dnia 26 lipca 2017 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 316 § 1, 328 § 2 i 227 w zw. z art. 232 i z art. 233 k.p.c. oraz naruszenia prawa materialnego - art. 172 § 1 i 2 w zw. z art. 336 i art. 339 k.c., wnioskodawca J.T. uzasadnił wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, tym, że „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem (...) wskazane uchybienia Sądu Okręgowego są oczywiste, pozostające w oczywistej sprzeczności z niebudzącą wątpliwości wykładnią przepisów i ugruntowanymi poglądami judykatury, skoro - jak wykazano - sąd II instancji rażąco naruszył przepisy prawa materialnego i procesowego (...)”.

W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa w Warszawie wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez wnoszącego skargę (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku, zostały określone w bogatym i ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym wyjaśniono też, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na

wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi i nie może sprowadzać się do przytoczenia podstaw skargi oraz powtórzenia ich uzasadnienia.

Skarga wnioskodawcy nie odpowiada tak określonym wymaganiom.

Skarżący wadliwie połączył uzasadnienie wniosku z uzasadnieniem podstaw skargi, tożsamy zresztą z zarzutami apelacyjnymi. Uzasadniając wniosek, skarżący powielił podstawy kasacyjne i odwołał się do ich uzasadnienia, pomijając wymaganą argumentację zmierzającą do przekonania, że zarzucane naruszenia prawa mają charakter tak oczywisty, że świadczy to o oczywistej zasadności skargi. Wspólne ujęcie i zamienne potraktowanie tych dwóch, niezależnych elementów konstrukcyjnych skargi sprawia, że ocena wniosku wymagałaby jednocześnie rozpoznania podstaw kasacyjnych, co na obecnym etapie byłoby niedopuszczalne, gdyż analiza zarzutów kasacyjnych jest dokonywana dopiero w ramach rozpoznania skargi, po jej przyjęciu.

Poza tym, znaczna część postawionych w skardze wnioskodawcy zarzutów wraz z ich uzasadnieniem, wbrew zakazowi przewidzianemu w art. 398³ § 3 k.p.c., zmierza bezpośrednio do podważenia dokonanej przez Sąd odwoławczy oceny dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Z tych względów powołanie się na przyczynę przyjęcia skargi, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., było nieskuteczne.

Należy zauważyć, że skarga zawiera wadliwie sformułowany wniosek, gdyż skarżący nie połączył wniosku o zmianę zaskarżonego orzeczenia z wnioskiem o jego uprzednie uchylenie (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Wada ta nie prowadziła do odrzucenia skargi jako obarczonej nieusuwalnym brakiem konstrukcyjnym z tej przyczyny, że postulowany przez skarżącego sposób rozstrzygnięcia sprawy ostatecznie nie budził wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2007 r., II UZ 15/07, OSNP 2008, nr 17-18, poz. 272).

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach postępowania ze skargi rozstrzygając stosownie do art. 520 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

at